

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 480/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. B., P., zastúpeného advokátom Mgr. R. K., Ž., vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uznesením sp. zn. 6 Cdo 107/2011 z 30. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. B. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2012 doručená sťažnosť Ing. P. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie

svojich základných práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho uznesením sp. zn. 6 Cdo 107/2011 z 30. mája 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že „Sťažovateľ je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. 6234 v katastrálnom území S. a to od ich nadobudnutia na základe kúpnej zmluvy so spoločnosťou L., s.r.o. zo dňa 31.8.2008, na základe ktorej bol vklad vlastníckeho práva sťažovateľa povolený v konaní č. V 3554/09 z 2.9.2009.

V čase, keď sťažovateľ nadobudol predmetné nehnuteľnosti (podpis kúpnej zmluvy a aj povolenie jej vkladu v KN) bol právoplatný rozsudok KS Bratislava sp. zn. 5Co 48/06-172 z 10.04.2006 vydaný medzi účastníkmi p. D. H. a p. M. U. na strane navrhovateľov a p. JUDr. L. Z. na strane odporcu /právnou predchodkyňou spoločnosti L., s.r.o./, ktorým bola žaloba navrhovateľov o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy z 4.2.2004 (predmetom ktorej boli nehnuteľnosti t.č. v sťažovateľovom vlastníctve) zamietnutá. Sťažovateľ tak nadobudol predmetné nehnuteľnosti od spoločnosti L., s.r.o. v čase, keď spor, ktorý bol vedený medzi minulými vlastníkmi týchto nehnuteľností bol právoplatne skončený tak, že bolo potvrdené vlastnícke právo p. JUDr. L. Z. a teda aj spoločnosti L., s.r.o., od ktorej sťažovateľ predmetné nehnuteľnosti nadobudol...

Dňa 27.7.2009 NS SR ako súd dovolací rozhodnutím sp zn. 4 Cdo 217/2007 z 27.7.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.09.2009 zrušil rozsudok KS Bratislava sp. zn. 5Co 48/06-172 z 10.04.2006 a vec vrátil na ďalšie konanie.

Následne odvolací súd pokračujúc už iba s navrhovateľom p. D. H. (p. M. U. medzičasom zomrela) aj ako s právnym nástupcom p. M. U. pripustil na návrh navrhovateľa vstup sťažovateľa na miesto odporcu.

Rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp. zn. 5Co 352/2009-312 z 14.12.2010 bola žaloba navrhovateľa zamietnutá z dôvodu, že sťažovateľ nadobudol predmetné

nehnutelnosti v čase právoplatnosti rozsudku Krajského súdu Bratislava sp. zn. 5Co 48/06-172 z 10.04.2006 a teda s poukazom na § 243d ods. 2 OSP nemôžu byť jeho práva ako práva tretej osoby novým rozhodnutím dotknuté.

Dňa 30.5.2012 však bolo zo strany NS SR vydané napádané rozhodnutie sp. zn. 6Cdo 107/2011, ktorým NS SR zrušil rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 5Co 352/2009-312 z 14.12.2010, pričom aplikáciu § 243d ods. 2 OSP (pre sťažovateľa z neznámych a nepochopiteľných príčin - uvedené nižšie) odmietal v danom prípade akceptovať. ...

Arbitrárnosť napádaného uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo 107/2011 z 30.5.2012 spočíva v nedostatočnom a ústavne nekonformnom odôvodnení napádaného uznesenia. NS SR ako súd dovolací v ňom v rozpore so závermi odvolacieho súdu vylúčil aplikáciu § 243d ods. 2 OSP na daný prípad, pričom tak urobil mimoriadne neštandardným spôsobom, uskutočnil interpretáciu predmetného ustanovenia OSP v rozpore s akoukoľvek doterajšou judikatúrou riešiacou interpretáciu a aplikáciu § 243d ods. 2 OSP v obdobných prípadoch, pričom však navyše dôvodenie súdu nie je ani pochopiteľné a zrozumiteľné...

Z hľadiska právneho - nadväzujúc na vyššie uvedené nezrozumiteľnosť a nejasnosť dôvodu NS SR je podľa mienky povšimnutiahodné, že zatiaľ čo na začiatku výkladu NS SR v zásade akceptuje existenciu § 243d ods. 2 OSP, na konci cit. odôvodnenia už aplikovateľnosť § 243d ods. 2 OSP spochybňuje, resp. stavia túto právnu normu do doslova opačnej významovej polohy...

NS SR tak v prípade, kde je v zmysle zákona ako aj ustálenej judikatúry NS SR a ÚS SR (sťažovateľ odkazuje na vyššie cit. rozhodnutia) nepochybne chránená dobrá viera tretích osôb pri nadobúdaní práva v čase právoplatnosti súdneho rozhodnutia, poškodil celkom jednoznačne a veľmi zreteľne sťažovateľa tým, že mu právo na právnu istotu chránením jeho dobrej viery a posudzovaním jeho veci tak ako je bežne posudzované vždy v obdobných prípadoch odoprel, a celkom bezdôvodne vyložil jasné znenie § 243d ods. 2 OSP spôsobom, že v tomto konkrétnom prípade sťažovateľovo postavenie ako nadobúdateľa veci v situácii v zmysle § 243d ods. 2 OSP nie je vôbec chránené a v zmysle zásady nemo plus iuris bez ohľadu na okolnosti prípadu a právnu úpravu bude môcť o svoje vlastníctvo prísť, ak sa ukáže, že právna predchodkyňa sťažovateľa nebola vlastníkom predmetných nehnuteľností. Je tak možné dospieť k záveru, že osoby majúce dôveru v správnosť

a zákonnosť právoplatných rozhodnutí súdu a teda aj svojho postavenia v ich rámci nadobudnutých práv požívajú právnu ochranu tejto svojej dôvodnej dôvery a právneho postavenia, avšak iba okrem sťažovateľa, ktorý takúto ochranu in concreto v zmysle napádaného rozhodnutia NS SR nepožíva.

Podľa mienky sťažovateľa je napádané rozhodnutie a postup NS SR v jeho veci ústavne nekonformné. NS SR sa dopustil ústavne nekonformného výkladu § 243d ods. 2 OSP, keď ho interpretoval nejasne a nezrozumiteľne, v zjavnom rozpore s jeho gramatickým či logickým znením a v rozpore so skutočne jasnou a ustálenou judikatúrou. Ide skutočne o typické tzv. arbitrárne rozhodnutie súdu v zmysle aj skorších rozhodnutí ÚS SR, keďže ide o rozhodnutie nepresvedčivé, neprijateľné, neracionálne a v neposlednom rade nespravodlivé. NS SR tak porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces garantovaný v čl. 46 Ústavy v spojení s čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. NS SR svojim rozhodnutím však zasiahol aj do hmotnoprávneho postavenia sťažovateľa ignorovaním, resp. absolútne neracionálnym výkladom § 243d ods. 2 OSP (ktorý aj keď ako súčasť procesnoprávneho predpisu garantuje hmotnoprávne postavenie vlastníka veci), keď poprel rovnosť vlastníckeho práva sťažovateľa pred zákonom (ostatným vlastníkom je v zmysle cit. judikatúry v prípade ich dobromyselnosti priznaná v obdobných prípadoch právna ochrana, v danom prípade bola sťažovateľovi bez zreteľného dôvodu celkom odopretá) a tým porušil čl. 20 ods. 1 Ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. P. B., bytom P. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/107/2011 a jeho rozhodnutím z 30. mája 2012 porušené bolo.

2. *Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Co/107/2011 z 30. mája 2012 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť Ing. P. B., bytom P. sumu vo výške 6.000,- € ako primerané finančné zadostučinenie do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*

4. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta Mgr. K. R., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodnutí riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa ten natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva najmä, že:

«V posudzovanej veci po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu, odvolací súd konal už len s pôvodným žalobcom 1/ ako právnym nástupcom pôvodnej žalobkyne 2/, uznesením pripustil do konania na žalovanej strane namiesto pôvodnej žalovanej Ing. P. B. a pripustil zmenu petitu žaloby. Predmetom konania tak zostala žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva)

s tým, že na žalovanej strane vystupuje v konaní osoba aktuálne zapísaná v katastri nehnuteľností ako vlastník sporných pozemkov. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku síce podrobne opísal ako jednotlivé súdy vo veci doposiaľ rozhodli a uviedol vyššie uvedené procesné zmeny, v merite veci sa však zaoberal len nenapadnuteľnosťou vlastníckeho práva žalovaného s poukazom na ustanovenie § 243d ods. 2 O.s.p. V tomto smere v dôvodoch len konštatoval, že „po zrušení právoplatného rozhodnutia dovolacím súdom treba v ďalšom konaní o veci dať prednosť ústavnému princípu ochrany nadobudnutých práv niekoho iného ako účastníka pôvodného konania“ a že „rešpektujúc tento princíp nemôžu tretie osoby spoliehajúce sa na platné právo stratiť nadobudnuté práva, inak by bol porušený princíp právnej istoty a vlastník by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo zjavne nezodpovedá chápaniu materiálneho právneho štátu.“ V odôvodnení rozhodnutia neuviedol, ktoré skutočnosti považoval vo vzťahu k použitiu ustanovenia § 243d ods. 2 O.s.p. za rozhodujúce, ktoré z týchto rozhodujúcich skutočností vzal za preukázané a ktoré nie. Chýba v ňom akýkoľvek myšlienkový postup súdu, ktorý by vysvetľoval s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, odôvodnenosť právnych záverov. Odvolací súd nedal v dôvodoch rozhodnutia žiadne odpovede, prečo neprihliadol na námietky žalobcu... Jeho rozsudok nezodpovedá požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Žalobca preto opodstatnene namieta, že ide o postup, ktorým odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces a ktorým zaťažil konanie vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Už uvedené zistenie postačovalo k tomu, aby rozsudok odvolacieho súdu bol v napadnutej časti zrušený a vec mu bola v rozsahu zrušenia vrátená na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 časť vety za bodkočiarkou, ods. 2 prvá veta O.s.p.). ...

Ustanovenie § 243d ods. 2 O.s.p., podľa ktorého právne vzťahy niekoho iného než účastníka konania nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté, upravuje účinky nového rozhodnutia (vydaného po zrušení skôr prijatého rozhodnutia) na právne pomery tretích osôb. Pre prípad, že v zrušenej veci sa znovu meritórne rozhodne vychádza citované ustanovenie zo zásady, že novým rozhodnutím nemôžu byť dotknuté právne vzťahy niekoho iného, než účastníka konania. Uplatnenie tejto zásady teda predpokladá vydanie nového rozhodnutia v merite veci potom, ako došlo k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a má praktický význam len vtedy, ak toto nové rozhodnutie upravuje práva a povinnosti

účastníkov odlišne od pôvodného rozhodnutia, ktoré bolo dovolacím súdom zrušené. V takomto prípade sa na základe novo vydaného rozhodnutia menia len práva a povinnosti účastníkov konania. Právne postavenie fyzických alebo právnických osôb, ktoré nie sú účastníkmi konania, nadobudnuté podľa stavu, aký tu bol v štádiu predchádzajúceho (zrušeného) rozhodnutia odvolacieho súdu (k nadobudnutiu musí dôjsť v čase od právoplatnosti pôvodného rozhodnutia do jeho zrušenia dovolacím súdom), zostáva aj po vydaní nového rozhodnutia nezmenené. Tieto osoby spravidla nemôžu byť zbavené nadobudnutého práva len tým, že pôvodné rozhodnutie bolo zrušené a že právne vzťahy medzi účastníkmi konania boli v novom rozhodnutí upravené inak. Treba dodať, že táto procesná ochrana v podstate len doplňuje ochranu, ktorú týmto osobám priznáva hmotné právo. Význam uvedeného zákonného ustanovenia treba preto vykladať tak, že má poskytnúť procesnú ochranu tretím osobám za predpokladu, že nadobudli určité právo platne, resp. že ho nadobudli v dobrej viere.

V posudzovanej veci z obsahu spisu vyplýva, že potom ako dovolací súd zrušil pôvodné rozhodnutie odvolacieho súdu, odvolací súd nebol (a ani nemohol byť) v situácii, akú predpokladá vyššie citované zákonné ustanovenie. Po zrušení veci najvyšším súdom totiž došlo priamo v tomto konaní k zmene žalobného petitu a účastníka konania na žalovanej strane. Konaniu o určenie vlastníctva teda nepredchádzalo konanie o určenie neplatnosti právneho úkonu jej pôvodných účastníkov, v ktorom by po zrušujúcom rozsudku najvyššieho súdu bolo vydané nové rozhodnutie riešiacie právne vzťahy pôvodných účastníkov inak, účinky ktorého by mali mať vplyv na právne pomery žalovaného v konaní o určenie vlastníctva. Už z tohto dôvodu aplikácia ustanovenia § 243d ods. 2 O.s.p. na daný prípad neprichádza do úvahy.

Predmetom konania, ako už bolo uvedené vyššie, je žaloba žalobcu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva), ktorej základom je tvrdenie žalobcu, že kúpna zmluva uzavretá medzi pôvodnými žalobcami a pôvodnou žalovanou o prevode vlastníctva dotknutých nehnuteľností, je neplatná v zmysle § 39 OZ. Keďže absolútna neplatnosť nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (na právny úkon sa hľadá, ako by nebol urobený), pôsobí od začiatku (*ex tunc*) voči každému a teda právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností, súd v konaní o určenie vlastníctva si musí túto otázku vyriešiť

prejudiciálne, ak o nej už nebolo vydané rozhodnutie v inom konaní. Aj v tomto konaní zostáva preto naďalej aktuálne usmernenie najvyššieho súdu vyslovené v jeho zrušujúcom uznesení, podľa ktorého odvolací súd (prípadne súd prvého stupňa) je povinný skúmať platnosť kúpnej zmluvy zo 4. februára 2004 uzavretej medzi pôvodnými žalobcami a pôvodnou žalovanou z hľadiska ustanovenia § 22 ods. 2 OZ, ako aj z hľadiska, či sa jej uzavretie neprieči dobrým mravom (§ 39 OZ).

K uplatneniu princípu právnej istoty, ktorého súčasťou je aj dôvera subjektov práva v platné právo a k uplatneniu princípu ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere, treba uviesť, že ostatne uvedená zásada, okrem toho, že právo musí byť nadobudnuté v dobrej viere (odvolací súd sa vecou z tohto pohľadu vôbec nezaoberal), vychádza z toho, že právo bolo skutočne nadobudnuté a teda, že niekto sa stal jeho subjektom a preto spravidla nemôže byť tohto práva zbavený dodatočným odpadnutím (zrušením) právneho dôvodu, na ktorého základe sa stal prevodca (predchádzajúci prevodca) vlastníkom veci. Predpokladom uplatnenia tejto zásady a teda aj princípu právnej istoty je, že nadobúdateľ vec (nehnutelnosť) nadobudol od skutočného vlastníka a nie od nevlastníka. Aj z tohto pohľadu je preto v danom prípade pre správne posúdenie veci určujúce zistenie, či pôvodná žalovaná nadobudla dotknuté nehnuteľnosti v rozpore, resp. bez rozporu s ustanovením § 39 OZ. Ak by totiž dotknutý právny úkon bol postihnutý absolútnou neplatnosťou, k prevodu vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam na pôvodnú žalovanú by nedošlo, keďže sa na takýto úkon hľadá, akoby nebol urobený. V zmysle zásady nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet (nikto nemôže na iného previesť viac práv než má sám) by bol rovnakou vadou postihnutý aj následný právny úkon urobený pôvodnou žalovanou (nepeňažný vklad dotknutých nehnuteľností do obchodnej spoločnosti L. s.r.o.) a aj kúpna zmluva uzavretá medzi spoločnosťou L. s.r.o. (konateľkou je pôvodná žalovaná) a žalovaným Ing. B. Odvolací súd (súd prvého stupňa) sa preto mal v zmysle usmernenia vysloveného v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu prejudiciálne zaoberať otázkou (ne)platnosti kúpnej zmluvy zo 4. februára 2004.»

Možno konštatovať, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí dostatočným spôsobom zdôvodnil svoj právny názor, ktorý je odlišný od právneho názoru zastávaného sťažovateľom. To, že sa sťažovateľ nestotožňuje so závermi najvyššieho súdu, však

nezmámená svojvôľu, resp. arbitrárnosť tohto rozhodnutia. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach danej veci nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Argumentáciu najvyššieho súdu nemožno z pohľadu ústavného súdu považovať za arbitrárnu, ale ani za zjavne neodôvodnenú, a preto neprichádza ani do úvahy, aby ústavný súd zasiahol do právnych záverov najvyššieho súdu. Ide napokon o zrušujúce rozhodnutie, a preto v ďalšom konaní sťažovateľ bude môcť uplatniť svoje návrhy na zistenie skutkového stavu, ako aj na právne posúdenie veci, čím zostávajú jeho procesné práva v ďalšom konaní pred všeobecným súdom zachované.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na uvedené závery, zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nevyplýva ani žiadna možnosť porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Za týchto okolností nemohlo dôjsť rozhodnutím najvyššieho súdu k porušeniu označených základných práv, preto ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2012